

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Η ΤΥΧΗ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

"Ενας γιατρός άρκετά έξυπνος βρέθηκε σε κεσότια. 'Ο κόσμος στόν τόπο του ήταν όλος ύγεια κι' ό γιατρός μας κινδύνευε νά πεθάνει από τήν πείνα. Κακό αυτό...

Τί νά κάνει, τί νά κάνει, άποδώ τά γύρισε, άποκει τά μύρισε, άποφόρισε νά βγει στά χωριά.

Όι χωριάτες, πού σπάνια βέβαια βλέπανε τέτοιο φρούτο, τρέχανε πατείς με πατώ σε νά γιατρευτούνε.

"Ετσι ό γιατρός μας κατώρθωσε νά φτειάσει ένα ώραίο πανταλόνι, πράγμα πού χρόνια τό όνειρευότανε.

"Ουτόσο... ή τήχη άποφόρισε πιά νά τού χαμογελάσει. Και νά όπτε με τί τρόπο, με τί παράδοιο τρόπο! Μιά μέρα πάει ένας άπό τούς χωριάτες και τού λέει :

— Γιατρέ υου, έβρασο τό γάιδαρό μου, ξέρεις κανένα φάρμακο για νά τόν βρώ ;

— Τί διάβολο, ειπε ό γιατρός, κοιτώντας τάχα τό βιβλίό του για θανματοσυγγό με περσόανε;

Και για νά παίζει έδωσε στο χωριάτη νά καταπιεί ένα γενναίο καθάρσιο. 'Ο χωριάτικος τούδωσε τόν κόπο του, τόν ευχαρίστας και έφυγε.

Μά σε λίγο τό καθάρσιο τόν ενήργησε και τόν άνάγκασε νά τρέξει σ' ένα χάλασμα. Βρίσκει λοιπόν μέσα κει τό γάιδαρό του λυμένο νά βόσκει.

"Ολος χαρά τότε έτρεξε στογιατρό καίτουν έσυγχάρηκε, ένώκέεινός έμεινε με τό στόμα άνοιχτό από τήδιαβολική αυτησμπωσιον.

Τό κατώρθωμα τού γιατρού εδθός διαδόθηκε σ' όλο τό χωριά. Σε λίγο τό μάθανε και τά γειτονικά χωριά. Τέλος άκούσθηκε και στίς πολιτείες.

Τόν ίδιο καιρό έντυχε ό βασιλιάς τού τόπου νά χάσει ένα πολύτιμο δαχτυλίδι και καθώς ειχε φθόσει και σ' αυτιά του ή φήμη τού γιατρού, έστειλε τό διαγγελέα του νά τόν προσκαλέσει στην πρωτεύουσα για νά τού βρει τό δαχτυλίδι πούχασε.

"Ο γιατρός έβαλε τά καλά του, φόρεσε και τό καινούργιο τό πανταλόνι και άκολούθησε τό βασιλικό άποσταλμένο.

Στό τραίνο μέσα ό γιατρός, πού καθότανε δίπλα στόν ύπνρέπτε τού βασιλιά, κοιτάζε για μιá στιγμή τό καινούργιο του τό πανταλόνι και μουσούρισε :

— Άχ! κακόμοιο πανταλόνι τί έχεις νά τραβήξεις!

Τό διαγγελέα πού ήτανε ό ίδιος, ό κλέφτης τού δαχτυλιδιού, τόν παρονεμάζανε «Πανταλόνην». Τρώμαζε λοιπόν άμα άκουσε τόννομά του και γυρίζει και λέει στο γιατρό :

— "Οτε ξέρετε ότι τόννομα τού κλέφτη εινε Παντολόνης ;

"Ο γιατρός άρκετά έξυπνος, καθώς ειπαμε, άρπαζε τήν ευκαιρία.

— Ναι, Πανταλόνη τότε λένε, ειπε με άδοτηρή επισημότητα.

— Κοι θα ξέρετε βέβαια και πούδς εινε.

— Φουσιό τόν ξέρω, ειπεν ό γιατρός, χαμογελώνοντας με πονηρία.

— Τότε σας παρακαλώ, γιατρέ μου, μη με μαρτυρήσετε στόν άφεντικό μου.

— Εινε άδύνατο άπαντίει ό γιατρός, πώς νά κάμω άλλιωδς ;

— Τό έχω κρυμμένο, λέει ό Πανταλόνης, κάτω άπ' τό πρώτο μάρμαρο τής μεγάλης σκάλας δεξιά. Νά τό πάρτεε μόνοσ σας και νά τό δώσετε τού βασιλιά χωρίς νά με μαρτυρήσετε έμένα.

"Ο γιατρός ένγωμωνόνας τόν άπλοικό τόν άνθρωπο, πού τόν έωωσε με τήν άφέλειά του, λέει με ύφος προστατευτικό.

— Έχε χάρη, σέ λυπάμαι και δέν θα σέ μαρτυρήσω.

"Εφτασαν λοιπόν στήν πόλη, άνέβηκαν στο Παλάτι και ό βασιλιάς ύποδέχτηκε τό γιατρό με μεγάλη χαρά και με πολλές περιποιήσεις.

Τέλος καθόσανε για φάνε μη χαρής και γέλια. Άπάνω στο τραπέζι τού λέει ό βασιλιάς :

— Μπορείς νά μου πεις, γιατρέ μου, γιατί σέ κάλεσα ;

— Μάλιστα, άπάντησε ό γιατρός, θα τό βρώ άμέσως.

Και ύστερα από μικρή σκέψη :

— Έχόσατε, λέει Μεγολειότατε, ένα δαχτυλίδι και αυτό ύπάρχει μέσα στο παλάτι σας, κάτω άπό τό πρώτο μάρμαρο τής σκάλας.

"Ολοι λοιπόν, μαζί και ό Πανταλόνης πήγανε στην σκάλα και ύπό τού θαύματος! βρήκανε τό δαχτυλίδι όπως ειχε πει ό γιατρός.

"Ο βασιλιάς κατευχαριστημένος συνεχάρη τό γιατρό και τόν εκράτισε νά μείνει λίγον καιρό κοντά του στο παλάτι.

"Υστερα από λίγες μέρες έντυχε νά γίνει λόγος για τήν κόρη τού βασιλιά πού ήταν έγγυος και ρωτάει τό γιατρό ό βασιλιάς, άν μπορεί νά τού πει, τί παιδί θα κάνει. "Ο γιατρός τά βρήκε οκούρα και ζήνωντας τό κεφάλι του άπό τήν άμνηχανία του παρεκάλεσε νάρθει ή κόρη νά τήν δει. Τήν κήτταζε καλά-καλά και τέλοσ μνή έχοντας νά κάνει τίποτε άλλο, τήν έβαλε νά περπατήσει. Συγχρόνως αυτός κουνώντας τό κεφάλι του έλεγε σα νά μιλούσε μόνοσ του.

Η ΑΓΑΠΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΝΕΩΝ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Του ΕΤΙΕΝ ΡΕ'Υ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τόν έρωτα ποτέ δέν τόν βρίσκατε χωρίς τό συμφέρον. "Οταν δέν πουλιέται για τά χρήματα, ζητάει πάντα νά εινε με λόγια αγάπης πληρωμένος.

***

"Η ελίκρινεια δέν πρέπει νά εινε παρά τυχαία στην αγάπη. "Ενας άνθρωπος δέν μπορεί νά διατηρήση ποτέ και τά δυό. Τήν γυναίκα πού αγαπάει και τήν άλληθεις όπου θα προσκορүй...

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΕΝΟΣ ΜΑΚΑΡΙΤΟΥ

"Από βιβλίον παλαιόν, εκδοθέν υπό τόν άνωτέρω τίτλον, άποσώμεν τά εξής.

Πρόκειται περι διαθήκης, ήν άφίνει, άπ. θνήσκων πατήρ, πρό τόν υιόν του.

"Η Διαθήκη αρχίζει ως εξής :

< Έπί τής κλήνης ταύτης, από τής οποίας δέν έλλίξω νά έγερωθώ πλέον, γράφω προς σε, άκριβέ μου υιέ, τάς συμβουλάς, τάς οποίας ή έξηκονταετής πείρα τού κόσμου με έκαμε χάριν σου νά συλλέξω, κ.λ.π.>

Τάς διαρει εις συμβουλάς.

Γιά τόν έρωτα.

Τόν γάμον.

Τήν φιλίαν.

Τά χρήματα.

Τήν κοινωνίαν.

Τήν πολιτικίαν.

"Εμάς δέν μάς ενδιαφέρει από τό βιβλίον αυτό, παρά μόνον ό έρωσ.

ΕΡΩΣ

Του άληθινοϋ έρωτος τόν όρισμόν άδυνατώ νά δώσω.

Κάποιος ειπε ότι εινε ή έπαφή δυό έπιδερμίδων, άλλος ή συνάντησις δυό ψυχών.

Ούτε τό πρώτο, ούτε τό δεύτερο εινε σωστό. Γιατί ό ένας εινε έρωσ τών κτηνών, ό άλλος τών άνοήτων.

***

Στόν έρωτα ύποθέτω κίνησε άμοιβαίότητα. "Ο μονομερής έρωτας, δέν εινε έρωτας, εινε άποπειρα έρωτος.

***

Τό καλλίτερο κρασι εινε τό πειό παληό. "Ο καλλίτερος έρωτας εινε ό πειό νέος.

***

"Αγάπα σ' όλα τήν δημοκρατία, αλλά τήν μοναρχίαν εις τόν έρωτα.

***

Θά συνάντησης εις τόν κόσμο γυναίκες ξανθές, μελαχροινές, καστανές.

"Εχε όμως πάντα ως κανόνι (έχοντα βέβαια και εξαίρεσεις) τά εξής :

"Η ξανθές, εινε κουτές.

"Η μελαχροινές εινε πονηρές.

"Η καστανές κουτοπόνηρες.

Φυλάξου από τίς καστανές.

(Άκολουθει)

- Περιεργο πράμα!
- Τι τρέχει; λέει ό βασιλιάς άνήθους.
- Σάν πηγαίνει κατακειθε δείχνει άγρόι, σάν ερχεται καταδωθε, δείχνει κορίτσι!

Σέ λίγον καιρό ή βασιλοπούλα έννηψε για τήν καλή τήχη τού γιατρού δίδημα, ένα άγόρι και ένα κορίτσι.

"Ετσι ό γιατρός έθριάμβεφε και πάλι και ό βασιλιάς τόν παρεκάλεσε νά μείνει άκμα λίγο στο παλάτι του.

Μιά μέρα πάλι ένώ σεργιανούσαν, ό βασιλιάς με τό γιατρό στο περιβολι, πετάχτηκε μιá άκριδα και κάθισε σ' ένα λουλούδι πλάι στο βασιλιά.

"Ο βασιλιάς κρυφά από τό γιατρό τήν έπιασε στο φύχτα του και γρονώντις στο γιατρό τού λέει :

— Μπορείς νά καταλάβεις τί κρατώ στο φύχτα μου ;

"Ο γιατρός άπελιτισμένος πιά ειπε μονολογώντας για τόν έαυτό του.

— Μιά πύδηξες άκριδα, δυό πύδηξες άκριδα, τήν τρίτη φορά σέ βάλανε στην φύχτα, δυοτυχιόμην άκριδα!

— Μπράβο σου! τού λέει ό βασιλιάς, άφίνοντας τήν άκριδα νά πετάξει άπ' τό χέρι του. Εισαι σπουδαίος άνθρωπος και πρέπει νά μείνεις για πάντα μαζί μου.

Κι' ετσι έθριάμβεσε και πάλιν ή μαντική τού γιατρού, ό όποιος κόντευε νά παλαβόσει άπό τή χαρά του...

Μ. Φιλήντας

"Ο γιατρός κοιτάζε τό βιβλίό του.